

Στήν «Αυλή των ΘΑΥΜΑΤΩΝ» (ΜΕ ΤΟΝ ΣΤΑΘΗ)...

Η σιωπή και η σφαγή. Των αμνών.

Στους «πολέμους δυτικού τύπου», έτσι όπως τους διαμόρφωσαν οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι, δεν υπάρχει η διάκριση μεταξύ μαχίμων και αμάχων.

Όπως απέδειξαν η Τροία, η Καρχηδών, η Κόρινθος, η Ιερουσαλήμ, όπως απέδειξαν στη σύγχρονη εποχή οι βομβαρδισμοί του Λονδίνου, η ισοπέδωση το 1945 (Ιανουάριος-Απρίλιος) 43 γερμανικών πόλεων, ή η πυρπόληση του Τόκιο από τους Αμερικανούς (με 110.000 νεκρούς) τον Μάιο του 1945, η διάκριση μαχίμων αμάχων απλώς δεν υπάρχει.

Αυτή η διάκριση βγήκε στο προσκήνιο τις τελευταίες δεκαετίες για επικοινωνιακή και προπαγανδιστική χρήση. Μάλιστα εκείνων που στην πραγματικότητα χτυπούσαν τους αμάχους κατακέφαλα (Γιουγκοσλαβία,

Ιράκ, Αφγανιστάν, Λιβύη, Συρία, Υεμένη – παντού) κατηγορώντας ταυτοχρόνως τους αντιπάλους τους για κάτι τέτοιο! (Γενοκτονία των Μουσουλμάνων από τους Σέρβους, χημικά του Σαντάμ κατά των Κούρδων, Ρωσικές θηριωδίες κ.λπ.). Ακόμα και οι Τούρκοι που δεν άφησαν άμαχο για άμαχο, ζωντανόν, κατηγορούν τα θύματά τους για σφαγές και γενοκτονίες.

Αμάχους κατά εκατομμύρια εξόντωσαν η Αγγλία, το Βέλγιο, η Γαλλία, η Γερμανία στην Αφρική και στην Ασία, Κινέζους κατά μάζες η Ιαπωνία και τώρα όλοι αυτοί μιλούν για «θανάτους αμάχων»!

Παράλογο; Ναι! Αλλά αν η προπαγάνδα δεν είναι παράλογη, αν δεν λείει χοντρά ψέματα, δεν γίνεται πιστευτή.

★★★

ΚΑΦΕΝΕΪΟ Ο ΜΗΤΣΟΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΤΗΣ ΑΥΤΟΡΥΘΜΙΣΗΣ ΤΩΝ ΑΓΟΡΩΝ...

Όμως, αν στον πόλεμο δεν υπάρχει η διάκριση μάχιμοι-άμαχοι, στον οικονομικό πόλεμο η διάκριση αυτή υπάρχει.

Στον οικονομικό πόλεμο (κι όχι μόνον στην «πολεμική οικονομία») μάχιμοι είναι οι λύκοι και άμαχοι οι αμνοί. Οι λύκοι τρώγονται διαρκώς μεταξύ τους κι όλοι μαζί τρώνε μονίμως τους αμνούς. Λέγεται και ταξική πάλη, αλλά μην το χοντραίνουμε τώρα.

Βεβαίως, πρέπει να παραδεχθούμε ότι ούτε οι λύκοι κάνουν διακρίσεις μεταξύ των αμάχων, για αυτούς όλοι οι άμαχοι είναι έδεσμα! Είναι μόνον θέμα χρόνου να πάρει ο κάθε άμαχος τη σειρά του – να 'ρθει η ώρα του. Εργάτες, εργαζόμενοι, αγρότες, μικροαστοί, μικροπαραγωγοί, νέοι, γυναίκες, άντρες, συνταξιούχοι, επιστήμονες, καλλιτέχνες, στα μάτια

των λύκων είναι όλοι ίδιοι! Και όλοι για τα δόντια τους.

Οι δε διαμάχες μεταξύ των αμάχων, ποιος να φάνε οι λύκοι πρώτους, είναι η χαρά των μαχίμων. Όλη η «ελευθερία του λόγου» περιστρέφεται γύρω απ' αυτό: ποιος θα φαγωθεί, ποιος του αξίζει να φαγωθεί, ποιος βοηθά τους λύκους περισσότερο, και, με έναν λόγο, ποιος είναι πιο μαλάκας!

Στον οικονομικό πόλεμο λοιπόν, οι μάχιμοι έχουν δημιουργήσει και οι άμαχοι απολαμβάνουν ένα είδος... σοσιαλισμού – όπου όλοι οι αμνοί είναι ίσοι μπροστά στην τράπεζα, τη γκιλοτίνα, τις βόμβες και την αποβλάκωση.

Λέω αποβλάκωση, διότι οι άμαχοι αμνοί μάχονται συνήθως ο ένας τον άλλον και σπανίως τους μάχιμους λύκους.

Ηλίθιο; Βεβαίως! Τα ξέρουμε αυτά εδώ και 2500 (τουλάχιστον) χρόνια; Βεβαίως! Και τότε γιατί τα επαναλαμβάνουμε; Σπανίως συμπίπτει η ταξική μας συνείδηση με την ταξική μας θέση.

Εις μάτην η φιλοσοφία; Η ποίηση; Οι τέχνες; Η πολιτική; Εις μάτην η μνήμη, οι ήρωες; Όχι, αλλά είναι θέμα ποσοστού.

Ποσοστού μεταξύ των αμνών. Τα μαύρα πρόβατα είναι πάντα λίγα.

Κι όταν κάνουν τη διαφορά, την κάνουν πάντα για λίγο...

Άσε που λιγοστεύουν διαρκώς – τα μαύρα πρόβατα. (Και ούτω πώς, την πατάνε τα άσπρα...)

ΣΤΑΘΗΣ Σ.
20.X.2022